

Ярмолинецька централізована бібліотечна система

Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Поетична криниця Ярмолинецької землі

За результатами загально районного заходу

«Творчість наших земляків»

Ярмолинці

2014 рік

84.4 УКР-4 ХМЕ-5

П 67

Поетична криниця Ярмолинецької землі: за результатами загальнорайонного заходу «Творчість наших земляків» / Ярмолинецька ЦБС; упоряд. О.Л.Слободян. – Ярмолинці, 2014. - 108 с. (фото)

Видання містить поезію та прозу наших земляків. Підготовлене за результатами загальнорайонного заходу серед бібліотек Ярмолинецької централізованої бібліотечної системи «Творчість наших земляків», присвячений 90-річчю утворенню Ярмолинецького району. Містить здебільшого твори про рідне село, рідну домівку. Розраховане на вчителів, працівників культури та масового користувача.

Упорядник: Слободян О.Л.

Відповідальна за випуск: Гриб М.А.

Передмова

В рамках святкування 90-річчя утворення Ярмолинецького району центральна районна бібліотека оголосила загальнорайонний захід «Творчість наших земляків», який проходив в кожній бібліотеці району. Основною тематикою творчості слугувала сама назва конкурсу: любов до рідної домівки, села, народу та України. У вересні, на районній сцені відбулося заключне літературне свято, де зібралися творчі люди району, які оспівують та прославляють в своїх творах рідний край. За результатами цього заходу, в цій збірці зібрані кращі матеріали, написані нашими земляками.

Аксенченко Наталія

Народилась у 1965 р. в с. Вербка Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення восьмирічної школи у 1981 р. вступила до Кам'янець-Подільського медичного училища. По закінченні у 1984 р. працювала в Хмельницькому в міській поліклініці №2 на посаді фельдшера-лаборанта.

Хороша людина, любляча мати, яка виховала сина. Вправна рукодільниця, любить в'язати, вишивати. Судячи з її поезій дуже любить квіти. Чуйна, доброзичлива, завжди прийде на допомогу друзям, допоможе теплим словом та слушною порадою.

У моєму селі

Так гарно і так тихо –
Райський куточок на землі.
Пташок веселе дзвінке ехо
З неба доноситься мені.

Берізки ніжні та тендітні –
Краще Єсеніна про них не напишу
До мене добрі та привітні
Головне, що люблю, ходжу та живу.

Кульбаба жовта – це вітання
Від сонця теплого на цій землі.
Я вірю: здійсняться бажання
І побіжу я по траві!

Базелюк Зоя Дмитрівна

Народилася 23 серпня
1955 року в с.Шарівка
Ярмолинецького району
Хмельницької області.
Закінчила Шарівську середню

школу 1972 році. З 1972-1975 рр, працювала старшою
піонервожатою у Шарівській школі. 1976 році закінчила
Хмельницький технікум радянської торгівлі і працювала
продавцем промтоварів у Хмельницькому міськпромторзі з
1976 по 1982рр.

В 1992 році закінчила Київський навчальний комбінат
пасічництва та рибальства при Київській сільгоспакадемії та
отримала кваліфікацію майстер бджільництва. З 1992 року -
пасічник колгоспу «Колос». Із 2007 року працює в
Правдівській ЗОШ. Одружена, має сина та дочку.

Хата

Стоїть хатина, мов сирітка
Старенькі тюлі на вікні
Буваю тут я досить рідко
Якось все ніколи мені.

Зростало тут нас троє діток
Вже кожен звив своє гніздо
Лиш подумки летять хто звідки
До тої хати – у село.

Зачинена старенька брама
І двір зарослий споришем
Померла вже рідненька мама
А в серці ностальгії щем.

За часом тим, коли буяло
Життя у стінах цих колись
Та сплинуло вже літ чи мало
На них ти збоку подивись.

Чому в житті змогли навчитись,
Чого в житті ми досягли –
Зростили діток, подружили...
Життя прожили як змогли.

Тепер вже роки скачуть з гірки
Тепер на скронях сивина
Та хата рідна з-за причілка
Тривожить, манить нас вона.
В роки дитинства поверта

Білик Олена Миколаївна

Народилась 20 вересня 1996 року в селі Стріхівці Ярмолинецького району Хмельницької області. У 2001 році закінчила Стріховецьку загальноосвітню школу I – II ступенів та переїхала до Полтави.

Істина

Кожен народ має свою культуру
Споконвіку її поважає,
Також має терплячу натуру:
Ворогів у свій світ не пускає

Людям треба навчитись дружити,
Щоби жити! Щасливо жити!
І культури усі шанувати,
Щоб самим пустоцвітом не стати.

Хай лунає вкраїнськеє слово!
Хай цвітуть біля хати мальви!
Батьківщино моя чудова,
Ти – як мати!

Блезніцова Тетяна Сергіївна

Народилася 27 листопада 1948 року в місті Стрий Львівської області в родині військовослужбовця. У 1955 році пішла в навчалася в Ужгородському училищі прикладного мистецтва на факультеті «Художня різьба по дереву і кості». Працювала в Львові на фабриці художніх виробів ім. Л.Українки. У 1985 році переїхала в Ярмолинці на місце служби чоловіка. Працювала на заводі «Кристал» художником. З 1990 р. по 2011 рік працювала в будинку творчості керівником гуртка «Художня обробка деревини». Одружена, має сина та четверо онуків.

Російська мова – це моя,
Її подарувала мати,
І українська теж моя –
Це батьківщина злата.
Її пісні, її природа,
Що вразили весь білий світ –
Це мова нашого народу,
Калини та троянди цвіт.
На полі нашім соняшник стрічає
Пташки цвірінькають в гаю.
Блакитне небо хмароньки гойдає
Так все чудово, як в Раю.

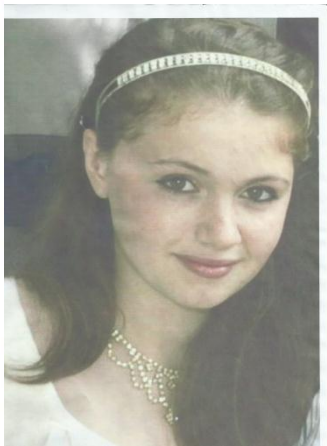
Богданова Наталія Дмитрівна

Народилась 3 жовтня 1976 року в селі Іванківці Дунаєвецького району 1991 році і поступила на навчання у Кам'янець – Подільське училище культури. Отримала спеціальність керівник

академічного хору, клубний працівник. Після училища пішла працювати за направленням у Баламутівський СБК, потім була переведена у Ясенівський СБК, де працює і досі на посаді директора СБК. Одружена, виховує трьох доньок.

Від тоді, як себе я пам'ятаю,
Я пісні клятву вірності дала.
І досі з нею вже не розлучаюсь,
Та й жити я без неї не змогла б.
Вона неначе в спеку подих вітру,
Немов ковток живильної води.
Немає щастя більшого на світі
Ніж разом з нею вам любов нести.
Бо пісню неможливо не любити.
Вона несе на крилах у світі.
Для мене не співати – це не жити,
І щастя вже ніколи не знайти.

Боголюбська Аліна Олександрівна

Народилася 1997 року у місті Хмельницькому. В 2004 році пішла в перший одинадцятому класі Москалівської загальноосвітньої школи I-III ступенів. Гарно навчається, відвідує різноманітні гуртки, має різні хобі. Одне із них – це написання віршів. У 2012 році вийшла перша збірка під назвою «Перші почуття любові».

Моє село

Моє село... Ти найпрекрасніше у світі.

Ранньою росою зацвітають квіти.

Сади ваблять рясними плодами,

Колишуться листочки теплими вітрами.

Біля річки стара верба похилилась,

Немов собі про щось зажурилась.

А на полі золотиста нива дозріває

Кожен колосочок промінням сонця сяє.

Безкрайне небо дарує радість душі.

Чути, як у долині щебечуть пісні солов'ї.

А на краю дороги стоїть криничка

У спеку перехожі можуть пити водичку.

Природа всіх чарує у нашому селі,

Тут найкраще місце на усій землі.

Боднар Марія Болеславівна

Народилася 7 червня 1956 року в с. Томашівка Ярмолинецького району Хмельницької області. В 1973 році закінчила Соколівську середню школу. З 1973 по 1975 роки навчалася в Хмельницькому ПТУ Кадиївський сільський клуб. З 1976 по 1977 роки працювала піонервожатою в Соколівській середній школі. Має трьох синів, з 2011 року – пенсіонерка.

Україна

Україно, моя рідна мати
Не один раз тебе довелось в ворогів відбивати
Вороги нападали, топтали чужинці
Але ти не здалася, бо в своїй хатинці.

І мамину мову люблю солов'їну,
І поля, і ліси, і родючу Вкраїну
Із далеких доріг приїжджаю до неньки
Щоб із дітьми своїми збирати опеньки.

В моїй рідній Вкраїні всі землі родючі.
І поля, і ліси, і садки всі квітучі.
Не зраджу тебе я моя Батьківщино,
Бо ти в моїм серці – єдина!

Боднарчук

Світлана Русланівна

Народилась у селі Кадіївка, Ярмолинецького району 22 грудня 1997р. В 2003 р. пішла навчатись у Кадіївську ЗОШ, яку закінчила у 2012р. Зараз навчаюсь у Ярмолинецькому технологічному ліцеї в 11 класі.

Улюблена книга Т. М. Тітаренко : «Я знакомый и неузнаваемый».

Батьківщина

Батьківщина – рідна мати,
Завжди буду пам'ятати,
Твою вічну красу,
Полів безкраїх самоту.
Ліси твої красиві
Й зелені тихі ниви,
Безкраї твої ріки,
І тихий в полі вітер.
Озер твоїх кришталю
І неба синю даль.
Забуть мені не в силі
Твою красу безкраю,
Проблеми всі осилю,
Й до тебе завітаю.

Бойко Катерина Степанівна

Народилась 24 липня 1940 року в с. Баранівка Ярмолинецького району, в сім'ї колгоспників. В Одразу після закінчення 5 класів місцевої школи у 1953 р. пішла працювати посильною в сільській раді. У 1955 р. пішла працювати в колгосп, була обрана ланковою. У той же час здобуває середню освіту. У 1961 р. виїхала до м. Херсон, де працювала дояркою.

Тоді ж вийшла заміж і переїхала в с. Великий Олександрів Віньковецького району Хмельницької обл., де прожила до 1966 р. У 1966 р. повернулась разом з сім'єю до рідної Баранівки, працювала дояркою, телятницею, посильною, листоношею.

У своєму доробку Бойко Катерина Степанівна має збірку власних поезій «Мамо, закотилась зірка». Свої вірші присвячує близьким та знайомим, але більшість її творів – духовної тематики.

Селянка

Живу в селі, селянка я
Живе тут вся моя рідня.
Тут мій садочок, любисток мій,
А скільки тут збулося мрій!

Мої тут рідні ясени,
Зросли тут дочки і сини.
Тепер онуки – оберіг
Ступають часто на поріг.

Мої тут луки і поля,
Моя тут рідная земля.
Я тут прожила все життя
І звідси піду в небуття.

Живу в селі – селянка я,
Живе тут вся моя рідня.
Тут горе є, і радість є,
І все, що є – рідне моє.

Селянка я, та вже стара,
В житті немає вже пуття...
А було радісне життя,
Бо все ж таки селянка я!

Ваграменко Ярослав Андрійович

Ваграменко Ярослав
Анатолійович – президент Академії
інформатизації освіти, професор,
доктор технічних наук, заслужений діяч
науки РФ, дійсний член Російської
академії космонавтики. Член спілки письменників Росії.

Народився Ярослав Анатолійович 1 січня 1936 року в селі Баранівка Ярмолинецького району, що на Хмельниччині. Навчання його припало на післявоєнний період. Після закінчення школи вступив у Дніпропетровський працював у наукових інститутах ракетно-космічної галузі. З 1983 року Ярослав Андрійович повністю присвятив свою діяльність з розвитком народної освіти. В 1993 році він стає одним із засновників федеральної комп'ютерної сітки «Інформ-освіта». Ярослав Андрійович є автором одного із перших підручників для загальноосвітньої школи «Электронная вычислительная техника», який вийшов в 1988 році. Багато років Ярослав Андрійович являється головним редактором науково-методичного журналу «Педагогическая информатика». Під його керівництвом захистилися 5 докторських і 25 кандидатських дисертацій. Роботу з докторами та аспірантами він продовжує по цей час. В його добірку більше 170 наукових і методичних робіт. Ваграменко Я. А. – математик за освітою і лірик за покликанням. Він видав 10 поетичних збірників і вважає поезію своєю другою професією.

В Интернете плыть умей!

Можно в Интернете все найти –
Только прогуляйтесь по сети –
И узнаешь, что и где творится.
Жать на кнопки – много ли труда!
Новости зато текут рекою.
Даже если новость – ерунда,
Все равно в ней что-то есть такое...
В этой речке водится фуфло.
А сумеешь выловить идею,
То считай, что крупно повезло:
Сделал на килобайт умнее.
Если же своих задумок нет
Или есть, но вовсе ерундовы,
То вали вину на Интернет:
Все охотно примут этот довод!
В бурном Интернете плыть умей
Баттерфляем, кролем или брасом,
Чтобы нес тебя поток идей,
Чтоб не стать утопленником часом!

Гаврилюк Віра Савівна

Народилася 1952 року в селі Волудринці Ярмолинецького району Хмельницької області. В 1974 році закінчила Кам'янець – Подільський педагогічний інститут по спеціальності українська мова та література. Після закінчення вузу пішла працювати в Жилинецьку середню школу, де дванадцять років була заступником директора, десять років – директором школи. На даний час – вчитель української мови та літератури. Захоплюється спортом з юних літ, а вчителів. Проживає разом із сім'єю в селі Жилинці.

Мамина каша

На вечерю мама подала на стіл запашну гречану кашу, заправлену шкварками. Я помітив зажуру на її обличчі, сум в очах.

- Їжте, діти, мамину кашу!
- А чому мамину? – здивовано подивився на неї. І зразу ж сам догадався, що це за гречка. Тато сьогодні привіз із маминого села, де жила баба Ганя, два мішки пшениці і торбину гречки. Це зерно колгосп виділив на бабусин пай.
- Яка це була важка праця на колгоспному полі, - почала розповідати мама, коли ми повечеряли. – Вона стала ярмом для всієї сім'ї. По три-чотири кілометри доводилось долати на поле, щоб допомогти ненці. Робота в основному виконувалась вручну. Ми із

заздрістю дивились на тих, у кого були великі сім'ї. Вони швидше інших виконували свою норму. Скільки пам'ятаю, ми все доганяли і доганяли... при місяці працювали, аби дати лад вирощеному. А як важко було сапати, проривати буряки, коли за спиною стояв бригадир і дивився, щоб не дай Боже, хтось не вирубав лишнього бурячка, або густо лишив.

Восени з нами йшла в поле корова-годувальниця. Їсти завжди хотілося. Бо харчі теж були нехитрі: паляниці, в пляшці молоко. Досі пам'ятаю смак того холодного молока з пляшки. А хліба рідко коли щастило купити, бо його не привозили.

Але буряками не кінчалася робота в колгоспі. Царицею полів була кукурудза. Це тільки письменники в книжках пишуть про натхненні обличчя в праці, про захоплення роботою в полі, про кукурудзяний пилок, що осідає на косинки, на руки, на обличчя.

А насправді це дуже важка робота. В задусі, коли листя шмагає спітніле лице, руки тріскають від обривання материнських пасинків, Але і тією намагалися втамувати голод і спрагу. Бувало, що і з калюжі великої пили.

Понад сорок років трудилася наша мама Ганна Гаврилук, в колгоспі. І ланковою була, і на пенсії не відставала від молодих. Вона старанно виконувала всі роботи, здавалось, ніби не знала втоми...

...Ми ще раз подивились на мамину фотографію тридцятирічної давності в газеті «Вперед», прочитали підпис під нею. Тоді моя мама сфотографована весною на буряковому полі. Вона була молодою і веселою.

Її вже немає з нами чотири роки, але ми вчора їли гречану кашу, яку вона нам заробила.

Гоголь
Дмитро Сергійович

Народився 10 грудня 1998 року в селі
Стріхівці Ярмолинецького району
Хмельницької області. 2013 року закінчив Стріховецьку
загальноосвітню школу I – II ступенів. Зараз навчається в
Ярмолинецькому технологічному ліцеї.

Україна

За неї повстають і верби, і круча.

І сила надії – військо народу.

Не заберуть України, і не знищать мрії.

Яка буде думати, як спасти життя

Назад не повернуться, бо немає вороття.

Ми будемо молитися, Бога будемо просить,

Щоб з Україною на світі мирно жить.

Горобець Микола Афанасійович

Народився 13 грудня 1948 року в селі Шарівка Ярмолинецького району Хмельницької області. У 1966 році вступив до Кам'янець – Подільського культосвітнього училища. З 1968 по 1970 роки проходив службу в лавах Радянської Армії. У 1971 році, після закінчення училища був призначений художнім керівником Правдівського СБК. За життєвими обставинами працював в різних установах міста Хмельницького, навіть водієм тролейбуса. По досягненні пенсійного віку став акомпаніатором самодіяльного колективу «Паросток», що діє при Ярмолинецькому територіальному центрі. Під впливом товариша Коваля М.І., випустив поетичну збірку «Добра Вам, люди». Пише музику до віршів М.Коваля та Т. Лободи. Також він вів пошуки родичів воїнів, які загинули під час ВВв, що поховані в центрі села та доповнював списки полеглих односельчан. Мрія Миколи Афанасійовича випустити історію села Правдівка.

Шарівка

«І плин століть свій слід лишив на тобі...»

Шарівко моя, правічний краю,

Тут зростав в дитинстві я колись.

Вчителів всіх досі пам'ятаю,

Перший поцілунок в серце вливсь.

Всі твої стежки і всі кургани

Дотепер без помилок знайду.

І на гору – до Святої Ганни
При нагоді завжди я їду.
Старовинна церква, парк чудовий –
Вічна глибина моїх надій...
Друзі юності й дівчата чорноброві
Ви для мене й досі молоді.
Попіл сивини давно уже на скронях,
Звивистим й крутим був мій життєвий шлях.
Тягнуться до тебе так, як до світила сонях,
Шарівко моя, живи й квітуй в віках!

Гриб

Антон Євдокимович

Народився 7 листопада 1938 року в селі Слобідка – Глушковецька Ярмолинецького району Хмельницької області. Закінчив Московський університет мистецтв у 1966 році, також навчався на філологічному факультеті Одеського університету. Із 1967 року працює провідним спеціалістом Центру народної творчості у м. Тернопіль.

У 1978 році створив ілюстрацію до власного вірша покладеного на музику В. Вільшанського «Ой, у горах Медоборах». Антон Євдокимович учасник всесоюзних, республіканських виставок народного мистецтва, заслужений майстер народної творчості (1988), член НСМНМУ (1990). Пише вірші та пісні, автор книг «Золоті плетінки» (1994), «Барвисті джерела» (1998), видав збірки віршів: «Острів душі», «Сонцеграй», тощо.

Слобідка

За обрій зазираю,
Не видно мого краю
І рідної СЛОБІДКИ.
Поля, горби і доли,
Гаї ген-ген зелені
Зовуть в той край чудовий
До батька і до нені.

Туди он хмара лине
І горизонт іскриться,
Де мамина хатина,
Піду я через поле,
Хоч буде і неблизько.
СЛОБІДКО, моя доле,
Дитячих літ колиско.

Григорук

Надія Андріївна

Народилась 1937 р. в с. Сутківці Ярмолинецького р-ну Хмельницької обл. Надія Андріївна почала писати вірші у віці 75 років, коли втратила найдорожчу людину — свого чоловіка. Писала для своїх дітей та онуків, але так вийшло що за допомогою сина Олега Михайловича Григорука вийшла друком її збірка авторка описує своє нелегке життя, присвячує рядочки своїм дітям та онукам.

Мамине крило

Скільки життя, скільки світу -

Завжди так було:

Мама завжди підставляє

Нам своє крило.

І коли ми вже великі

Й вирости давно -

Приголубить, приласкає

Мамине крило.

І коли в нас неудачі,

Опускаємось на дно,

Допоможе нам злетіти
Мамине крило.
І ми завжди відчуваєм
Мамине тепло,
Бо нас завжди зігріває
Усіх на світі мама родила,
Від мами весь світ ожива.
Як добре, що є у нас мама,
Що мама ще досі жива.

Гуцал Ірина Миколаївна

Жителька Нового Села Ярмолинецького району. Ірина Гуцал – сама інвалід. І втрата в неї ще тяжча, ніж у героїв її віршів- вона поезії – і вразитесь! Скільки в них світла, тепла!.. Св.іт барвисто переливається: прозоряться дощі, скрипить ясенова колиска, гудуть не пройдені дороги...

Тепер поетеса Ірина Гуцал має надію, має стимул для творчості, має читача, який став її однодумцем, радником і другом. А це так багато!..

* * *

Усе на світі — від любові:
І гарний настрій, і ріка,
І м'якість споришів шовкових,
І сон в бузкових пелюстках.

Усе на світі — від світання,
Від перших променів тепла.
Ще світ в снігах, а вже бруньками
Он прокидається весна.

Усе на світі — від чекання,
Від подолання висоти.
Щоб пережить гірке страждання,
І дощ, і грім, і падолист.

Усе на світі — від надії,
Від сподівань п'яних і мрій,
Що є та зірка в небі синім,
Що стане долею тобі.

Гуцал Оксана Михайлівна

Народилася на Донеччині в місто Шахтарськ 23 лютого 1996 року. В п'ять років переїхала на батьківщину батьків в село Глушківці. Навчалася в Глушковецькій загальноосвітній школі I-III ступенів, яку закінчила в 2013 році. Після закінчення школи вступила в Хмельницький національний університет на гуманітарно-педагогічний факультет за спеціальністю «Філологія. Українська мова і література» за напрямком «Редагування освітніх видань».

Пише вірші із шкільних років, друкувалася на сторінках районних газет «Шкільний світ», «Вперед».

Війна

Війна принесла печаль і горе людям.

Страх, здавалось б безмежний...

Жорстоку битву розпочали,

Прокляті німці без душі.

Багато жертв вони лишили

Після цієї сутички сторін.

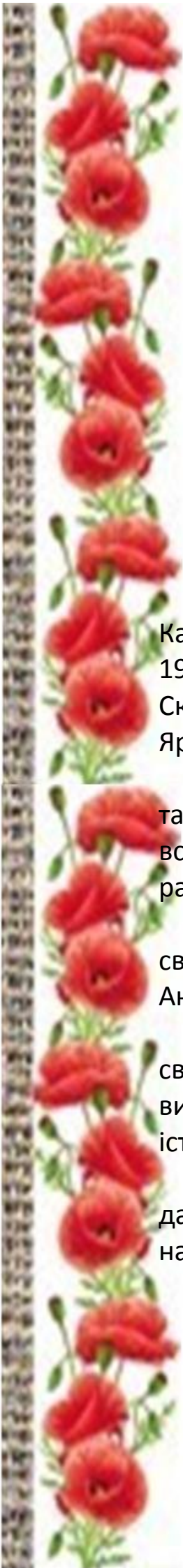
Та не забудемо ніколи

Відвагу наших вояків,

Які в жорстокій боротьбі

Відстояти змогли свободу нашої землі.

Дзівановська Яніна Іванівна

Народилась у селі Антонівці Ярмолинецького району на Хмельниччині 7 травня 1959 року.

З дитинства любила малювати, писати невеликі оповідання, інколи вірші. Напевне тому була постійним редактором шкільних газет Антоновецькій та Хмельницькій СШ № 3. Ще з дитинства мріяла стати педагогом. І стала, закінчивши філологічний факультет Кам'янець-Подільського педінституту. Трудовий шлях розпочала в 1976 році. Працювала піонервожатою Антоновецької, пізніше Скаржинецької, Вербецько-Мурованої, Жилинецької, Ярмолинецької СШ № 1 шкіл.

В 1978-79 роках працювала в республіканському ЦК ВЛКСМ таборі "Молода гвардія" в м. Одесі. В 1982 році була делегатом всесоюзного зльоту вожатих в "Артеку" від Ярмолинецького району.

В 2000-2005 працювала директором, а тепер вчителькою світової літератури, художньої культури і російської мови Антоновецької ЗОШ I-II ступенів.

З 2007 року член клубу "Автограф". Періодично друкувала свої твори в газетах. Захоплюється етнографією, малюванням, випалюванням та різьбою по дереву. Створює музей села, збирає історичні довідки про рідний край.

Видала збірки «Берегиня», «По колу за сонцем», «Антонівці. З давніх давен до сьогодні», «Дім нашого дитинства», «Пам'ятник на шкільному дворі», «Антоновецькі таланти», «Співали бабусі».

Найвища точка у районі.
Звідси побачиш весь свій край.
Село Антонівці знайоме.
Його завжди ти пам'ятай.

Навкруг горбів високих коло.
А у низу – рідне село.
Немов на блюдечці, довкола
Колись рівнесенько лягло.

Тут річечка Вовчок тече,
Долиною звивається.
Нива колоссям золотим
Щороку наливається.

Село на двоє розділив
Старий наш Чорний шлях.
Тут спогади тяжкі лишив
Татарин, німець і маляр, і лях.

Сьогодні – міжнародна траса
І плін швидких машин.
Колись – одна стояла хата
І кузня, що Антон лишив.

Будинки всі тепер сучасні.
Сільрада, школа, клуб і церква є.
Антонівчани – люди всі прекрасні.
І сонце радо осяває село ріднесеньке моє.

Дорош Ірина Ярославівна

Народилася 6 лютого 1955 року в с. Смолянка Тернопільської області. У 1971 р. закінчила Баворівську середню школу. Після закінчення школи розпочала свій трудовий шлях у колгоспі на посаді бригадира рілочної бригади. Пізніше, у 1972 р. стала студенткою Київської сільськогосподарської академії. Після закінчення Вузу продовжила працювати бригадиром рілочної бригади у колгоспі «Дружба» с. Смолянка. Далі свій області: 1978-79 рр. – секретарем Соколівської сільської ради, 1981-85 рр. – бригадир польової бригади с. Шевченка, 1985-92 рр. – голова, а з 1992 по 1997 рр. – заступник голови колгоспу «Вперед» с. Баранівка. З 1997 р. по даний час працює головою сільської ради с. Баранівка.

Обеліски, обеліски, як пам'ять
Як вічність і прагне душа тишини
І крок уповільниш і спиниш
І голову схилиш в поклоні земнім

Немає під обелісками могил
В чужих краях поховані солдати
Рідненькі наші, милі, дорогі
Ми маємо про них не забувати.

Онукам, дітям пам'ять зберегти
Бо він був юним, жити починав
Він не жадав, не прагнув йти в солдати.

Він сів жито, хліб збирав
Хотів дітей багато та онуків
Він прагнув щастя, він любив
Рідню любив і не хотів розлуки.

Якби ж то день чи два
А то уже роки, десятиліття
І ні тобі дітей, ні внуків тільки біль
І обеліски, обеліски

Під обеліском на граніті імені
За ними наших рідним долі
Спинись і Богу помолись за тих, хто на війні
Життя віддав за нас, за спокій та за волю.

Дячок
Марія Семенівна

Народилася і виросла у невеличкому селі Видошня Ярмолинецького району на Хмельниччині. Семіричною школяркою з перших днів шкільного життя одразу читала слова та речення. Для цього багато зусиль доклали мати, вчителі-наставники та однокласниця. Втративши батьків, змушена мешкати в будинку-інтернаті села Солобківці. Любить писати вірші та неабияк вишиває. У 2003 році вийшла перша збірка віршів «Благословення зір».

Це щира сестриця моя
Зелений листочок над плесом,
В колисанці наче маля.
Срібний місяць в обіймах неба
Вчарований танком зірок
В світі іншого дива не треба,
Красою цілований крок.
Із келихом повним тюльпану
Розкошлативсь чумацький шлях,
Десь плачуть орбіти туманів
У бенкетних весняних полях.

Зубко Лілія Станіславівна

Народилася 26 вересня 1966 року в селі Боднарівка Ярмолинецького району Хмельницької області. У 1983 році закінчила Сутковецьку середню школу та вступила до вузу. Після закінчення вузу пішла працювати завідуючою сільського магазину. Але душа прагнула до мистецтва. І в 1988 році пішла працювати завідуючою Боднарівським сільським клубом, де працюю на сьогоднішній день. У 2009 році закінчила із відзнакою Кам'янець - Подільське училище заходів та організатор культурно – дозвілевої діяльності. Одружена, виховую дочку та сина. Пише вірші і створює мелодії до них, любить співати. У 2012 році перемогла в музичному шоу «Карооке на майдані». Увійшла в шістку кращих півфіналістів.

Присвячую М.І.Ковалю

Чом, скажіть мені милий земляче
Ваше серце пронизує болем.
Чом душа Ваша гірко так плаче,
Коли йдете Боднарівським полем.
Чому сум бринить в кожному рядочку,
Читачу крає серцем, мов лезом.
І п'янить аромат Ваших віршів
Полином і завітчанним безом.
Чом, скажіть мені біль всенький людства
Непідсильний взяли Ви на плечі
Щоб нащадкам у спадок лишити
Ваші вірші, мов стогін лелечий.
О, земляче, чоло я схиляю
Перед Вашим талантом доземно
Щиру правду я хочу сказати
Ви прийшли у цей світ не даремно.

Капріян

Оксана Віталіївна

Народилася 8 листопада 1976 року в смт. Ярмолинці Хмельницької області. Після закінчення Ярмолинецької середньої школи №1, вступила до Кам'янець – Подільського училища культури, яке успішно закінчила та здобула методистом-організатором в Ярмолинецькому районному будинку культури, але потім переїхала в село Виноградівку. На даний час працює завідуючою Виноградівським сільським клубом. Виховує сина та доньку. Оксана Віталіївна творча людина, яка не тільки пише вірші, але й малює та робить різні вироби з природних та підручних матеріалів.

Україно

На твоїх чорноземних полях

Урожайно квітують сади.

Ти безмежна, і доля твоя –

Незалежною бути завжди.

Ти могутня своїми синами.

Які волю й життя віддали –

Лиш для того, щоб ми пам'ятали

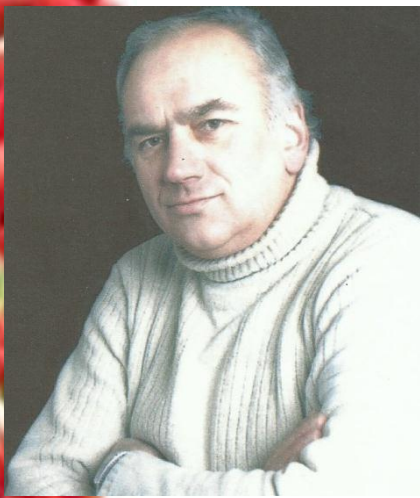
Та навіки усе зберегли.

І шевченківське слово могутнє
«Заповітом» в думках постає.
Він змальовував наше майбутнє,
Нашу долю і наші шляхи.

То для нас воно є сьогодні,
Ця прославлена вільна земля.
Ми черпаємо з неї натхнення
Для найбільшого скарбу - життя.

Ми засіємо в полі насіння –
Воно щедрий врожай принесе.
В нас росте молоде покоління –
Ми повинні збагачувати все.

Козак

Микола Рафаїлович

Народився 7 січня 1953 року в селі Проскурівка Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення середньої школи із золотою медаллю, вступив до Київського політехнічного інституту, який будівельних матеріалів. Має збірки – «З журбою радість обнялась», «Соло на альтаї», тощо.

Село моє

Село моє – колиска незабутня.
Вартують спокій твої столітні ліси.
Ти простягнулось впевнено в майбутнє
На вічних пагорбах нетлінної краси.

Ти – колосок зі снопу хлібного Поділля,
Буяєш цвітом весняних садів.
Розквітчане, як восени калини гілля,
Милуєш око ти врожайністю полів.

Там річка Ушка, у долині під горою,
Тихенько води до Дністра несе.
І в ній пливе, милуючись собою,
Прозорість синьо-голубих небес.

Хати розкидані стоять попід горою,
Вітають всіх, як березень весну,
Щоденно гомонять поміж собою
Перекликом півнів, прокинувшись зі сну.

Старенька хата під вагою черепиці
Поволі в землю почала вростать.
Була вона, що те гніздо для птиці,
Вона допомогла мені на ноги стать.

Одержав я ази науки в школі,
Де староста колись церковний жив.
А трішки вище, на горбочку в полі,
Дорогу, з часом, в світ я проложив.

І де би я не жив, і де би я не був,
Мене завжди тягнуло на одну дорогу,
Щоби хоч ненадовго я відчув
Тепло і ласку рідного порогу.

Ні буйний цвіт чужих мімоз-акацій,
Ні покупна краса й доступність мод,
Ні фешенебельність столичних ресторацій
Не притупили смак подільських вод.

Я не ходжу – нема запрошень в гості,
Де були родичами майже півсела,
А зараз, що не день, то більше на погості,
Туди їх доля й старість відвела.

І цвіт того бузку, що ріс біля порогу,
Мене ще приведуть, як буду я у змозі,
До витoku свого, на першу дорогу.

Козуб Володимир Микитович

Народився 1920 року в місті Дніпродзержинську Дніпропетровської області. Воював, працював вчителем Новосілської школи. Свої вірші друкував у періодичних виданнях. Автор поетичної збірки, член літературної спілки «Поділля». Один з його віршів «На пагорбі тім» надруковано у 10-му томі «Книги пам'яті України». Проживав у селі Нове Село Ярмолинецького району Хмельницької області. Помер 16 січня 2002 року, похований на місцевому кладовищі.

Подільський мій краю!

Подільський мій краю! Озера,
ліси...

Ніде не побачиш такої краси...
А села, що з попелу встали, з руїн, -
Довіку лишилися в серці моїм.

Там трактор гуркоче, і пісня зрина,
Коли над полями вирує весна.
А я все блукаю – питаю землі:
«Чия це могила у нашім селі?»

Щороку, лиш води весняні спадуть,
На неї люди живі квіти кладуть.

Скажи мені щиро, зажурений ліс.

Ти, вітре крилатий, здіймись над землею,
З людьми поділись таємницею своєю.
Про тих, хто похований тут, розпитай,
І спогад-билину про них передай.

Хто першим ступив у нерівний двобій,
Щоб край захищати сплюндрований свій.
Які таємниці поховані тут,
Пам'ять про них роки не зітруть.

Ненависть до ворога тут мужніх зібрав,
Вулканом народний тут гнів закипав.
І тут народилася пісня сумна...
Назви ж мені, вітре, їх імена...

Лісничка Альона

Народилася 16 березня 1991 року в селі Проскурівка Ярмолинецького району Хмельницької області. З 1997 року навчалася в Проскурівській ЗОШ I-III ступенів, яку закінчила з відзнакою. Під час навчання (в 10-11 класі) відвідувала заняття у Ярмолинецькому технологічному ліцеї і отримала свідоцтво «Секретаря-діловода». У 2008 році вступила в Національний університет «Острозька академія» на гуманітарний факультет, спеціальність «Літературна творчість». У 2012 році отримала диплом бакалавра літературної творчості, видавничої справи та редагування. Продовжила навчання на магістратурі при цьому ж університеті, яку закінчила у 2013 році і отримала диплом філолога, викладача української мови і літератури з відзнакою.

Упродовж усього навчання неодноразово друкувала свої творчі доробки як у районних, так і в обласних газетах, зокрема у таких, як: «Вперед», «Шкільний світ», «Замкова гора», «Життя і слово», «Подільські вісті», «Життєві історії», «Рівненський репортер», «Острозька академія». Має збірку віршів «Іскорка надії» (2007). Окремі поезії вміщені в альманахах «Медобори» (2008), «По той бік серця» (2012). Альона є автором колядки «На небі ясна зірка засіяла», яка увійшла в репертуар Тараса Соколюка «Різдвяна благодать» та співавтором підручника «Основи християнської етики. 7 клас. Ісус Христос – Ідеал для наслідування» (2012). Є неодноразовим переможцем літературних конкурсів. Зокрема, у 2010 році нагороджена грамотою за участь у конкурсі читців-декламаторів «Прекрасне слово і душа у мові рідній

возз'єднались», присвяченому Міжнародному Дню рідної мови, а фестивалі авторської новоствореної різдвяної пісні та поезії «Диво світу». У 2013 році нагороджена грамотою за II місце у конкурсі «І на сторожі – слово» у номінації «Поезія». Конкурс проводила Хмельницька обласна спілка письменників. Сьогодні Альона працює редактором освітянського вісника «Шкільний світ» у смт. Ярмолинці. Продовжує радувати читачів своїми проникливими поезіями, надихає на нові звершення та перемоги.

Вирву клаттик паперу з ночі

Вирву клаттик паперу з ночі,
Витру очі від сліз вчорашніх
Й запишу я життя охоче
По-новому... Хай падають башти,
Хай дивуються люди навколо
І ховають від сорому погляд
Кожен свій... А я знову і знову
Починатиму себедогляд.
І не будуть вже зорі повиті,
Місяць спати піде без цілунку,
Я ж зберу якось радісні миті
І повішу над ліжком в пакунку.
Себеспокій втамується в душу,
Зацвітуть у саду орхідеї.
Відтепер я по-іншому мушу
Ритм новий задавати ідеї.

Лобода Тетяна Павлівна

Народилася в с.Правдівка, Ярмолинецького району 18 жовтня 1954 року. 1962 році пішла в Правдівську восьмирічну школу. Середню освіту здобула в м.Хмельницькому СШ №3, яку закінчила 1971 році. Зразу після закінчення школи працювала на заводі «Катіон».

Працювала у дитячому садочку № 26 нянею міста Хмельницького. Потім змінила місце роботи і 14 років працювала на заводі «Новатор», після того повернулася в село Правдівку. В Правдівці працювала оператором в шкільній котельні та по сумісництву у дитячому садочку «Казочка». У 2009 році вийшла на заслужений відпочинок, та продовжує працювати. Одружена, має сина та дочку.

Червона калина

Я згадую рідну батьківську хатину
Там я народилась, маленька дитина
Я згадую в сад росянисту стежину,
Матуся в саду посадила калину.

Роки пробігали і я підростала.
Щоранку по стежці в садок я ходила
Калиновий кущ я весь час поливала
Калина росла, набиралася сили.

Калина зросла і красунею стала
Пташки на калині весь час щебетали.
І милого свого під нею чекала.

Весною в саду розцвітала калина
Неначе в весільному платті дівчина,
А вже восени червоніла калина
Красою її милувалась родина.

Я згадую рідну батьківську хатину.
Прекрасний, чарівний, улюблений сад
В саду під віконцем червону калину,
Черешні, сливки, запашний виноград.

Доросла вже я, посивіла вже мати,
Старенької хати вже досі немає.
Лише кущ калини, що ріс біля хати
Своєю красою усіх зігріває.

Люблю я до болю червону калину
Люблю я подільські світанки ранкові,
Люблю я всім серцем тебе Україно
Твої українські гаї калинові.

Люховець Віктор Володимирович

Народився в селі Пасічна 8 червня 1961 року. Закінчив Кам'янець-Подільський сільськогосподарський інститут у 1992 році. Із 2005 року працює бібліотекарем в селі Пасічна. Любить свою

роботу, вміє знайти вихід із скрутного становища: власними силами зумів оформити та відкрити музейну кімнату «Подільської вишивки» при бібліотеці. З-поміж інших досягнень бібліотеки вирізняється й клуб за інтересами «Український віночок», що діє при бібліотеці-філіалі. Одружений, має два сина.

«Пісня про рідне село»

слова: Віктор Люховець

музика: Володимир Люховець

Де листям зеленим
Діброва шумить
Там Пасічна наша
Віками стоїть

Приспів:

Просте, невеличке
Подільське село
Мені наймиліше
У світі воно

Зростав і мужнів
І жити я вчився
У цьому селі

Бо тут мої предки
І пам'ять, і біль
І тут зізнаюсь я
В коханні тобі.

Тут люди трудящі
Привітні й прості
Спокійно і впевнено
Йдуть по житті.

Малахівська Лідія Миколаївна

Народилася 24 травня 1974 року в селі Покутинці Віньковецького району Хмельницької області в сім'ї колгоспника. З 1981 по 1989 рік навчалась в Зінківській середній школі. В 1991 році вступила до Кам'янець – Подільського педагогічного інституту ім. Затонського. Із 2001 року працює завідуючою Глушковецьким дошкільним навчальним закладом «Берізка». Виховує сина та доньку. Вірші пише в основному для себе, сім'ї та своїх вихованців.

Вінок із квіток

Жоржина жовта розцвіла
Бо фарби в сонечка взяла.
Нагідка жовту має вроду –
Це миле сонечко городу.
Чорнобривців дивний цвіт
Зачаровує весь світ.
Хризантеми – то вже осінь,
Жовте листя неба просінь.
Айстри пахнуть сонцем
Примостились під віконцем.
Прокидаються квітки, розкривають пелюстки.
Вітерець дихнув легенько
Пелюстки хитнув тихенько
Сутеніє і квітки закривають пелюстки.
Тихо засинають голівками кивають.

Меленкіна Світлана Вікторівна

Народилася в 1967 року у місті Балин Дунаєвецького району Хмельницької області. Закінчила Хмельницьке педучилище та Кіровоградську педагогічну працює вчителькою початкових класів Монастироцької загальноосвітньої школи. Закохана в поезію, пише вірші, відверто від душі.

Вечір

Сонце скотилось у соняхів роси,
Місяць розчісує зоряні коси.
Вечір, тому вже усе засинає,
А соловейко співать починає.
Пісня в серцях віддається луною,
Лиш на хвилиночку стане сурмою,
В трави спадає і піднімається,
Потім туманом сизим здіймається...
Вечір складає крила натовлені,
Спати вкладає трави притоптані,
Чорним рядом він усіх накриває...
А, натомившись, в лісах спочиває.

Міщук Олександр Васильович

Народився 25 травня 1949 року в селі Нове Село. Після закінчення Новосілської школи пішов служити в армію. Службу проходив в Угорщині. Після армії вступає до Чернівецького державного університету на географічний факультет. По закінченні ВУЗу за направленням їде на роботу в місто Курськ Російської Федерації, де зустрічає своє кохання та одружується. Пропрацювавши 5 років Олександр Васильович разом з сім'єю переїжджає до Естонії в місто Нарва, де до останніх днів працював начальником гідрометеослужби.

У вільний час любив писати вірші і нариси про свою Україну, яку не забував ніколи. Після виходу на пенсію мріяв повернутися у рідні краї, але доля розпорядилась по іншому і 1 грудня 2010 року Олександра Міщука не стало. Похований у місті Нарва (Естонія).

Здоровий будь!

Здоровий будь, сільчанин-хліборобе
Здоровий будь!
Земля чекає! Про хвороби
Свої забудь!

Земля парусь, бо весна
Дивись буяє!
Тебе рятівника вона

І твоїх рук, і твоїх мрій,
Любові
Ти лиш трудівнику не зачерствій
Хай буде Бог з тобою!

Нехай він сили дасть тобі
І дасть натхнення
Не дай зігнути у журбі
Тобі рамена

Здоровий будь! Щасливий будь,
Завзятий...
Хай злидні торбою трясуть
Лиш перед трутнями
та ворогами клятими.

Незбжицький Леонід Анатолійович

Народився 7 травня 1954 року в місті Красилові Хмельницької області. В 1961 році пішов в перший клас 1-ої середньої школи міста Красилів. Після закінчення 8-го класу вступив до Кам'янець – Подільського училища культури на хореографічний відділ, який закінчив у 1972 році. Працював в ансамблі пісні і танцю міста Запоріжжя. У 1973-1998 роках проходив службу у збройних силах. Закінчив Донецьке військово-технічне училище інженерних військ і військ зв'язку, був нештатним кореспондентом. Нині – військовий пенсіонер (офіцер у відставці). Поезією почав займатися з 5-го класу. Як бард вперше почав виконувати свої пісні із 2009 року.

Моє село

Тихий вечір, сонце сіло,
Зорі грають у воді.
Моя хата край дороги,
Село Буйволовці.
І горбочки, і долини,
І ставочки, і ліса.
І здається на всім світі
Нема кращого села.
Тут колись, в полях зелених,

У долині, край села,
Наїдаючи бока.
Сигізмунд Рациборовський,
Як побачив ці місця
Скочив з воза і волає:
«Яки мощные вола,
Цо за таке воєводство
Цо за райская земля
Все беру те того варте,
Пан Потоцкий в Слободе
Хай мне даст таку бум агу,
Цоб бать паном в цем селе.»
І із Речі Посполітой,
Надійшов такий Указ.
Ділять пани Україну
Не один, а сотні раз.
Від кріпацької неволі,
Плачуть діточки малі.
А батьки, на панськім полі
Від зорі і до зорі.
Не стерпів народ знущання,
Кармелюк підняв повстання.

І здригнулися пани,
І тікати, хто-куди.
Залишаючи маєтки
І садиби, і хліви.
Скаженів народ від люті,
Гнав панів з своєї землі.
Так, одні нас покидали,
Інші знову забирали.
Нашу воленьку святу.
І в кайдани, і на козли,
Батогами знов сікли.
І етапом до Сибіру,
Нас, знедолених вели.
Революція Жовтнева,
Громадянська війна.
І фашистська навала,
Вижинали нас до тла.
Вимирали наші села
Голод, холод, все було...
Але із руїн вставало
І жило наше село.
Дякую, тобі мій краю

За божественну красу
За співучу твою мову,
Бачу ці ліси і доли.
Синє небо угорі
Дякую, тобі народе,
І вклоняюся тобі.

Ониськов Анатолій Дмитрович

Народився в 1942 році в селі Тарасівка в сім'ї колгоспників. В 1949 році пішов в перший клас Тарасівської семіричної школи, в 1956 році закінчив сьомий клас та продовжив навчання в Солобковецькій середній школі, яку закінчив в 1959 році. В 1960 році поступає в Челябінський будівельний технікум, який закінчує в 1965 році з відзнакою. В 1962 році одружився. В 1963 році повертається на Поділля, зокрема в Кам'янець – Подільський. З 1965 року працював завучем в Кам'янець-Подільському будівельному технікумі. З 1979 по 2007 роки – директор Кам'янець - Подільського будівельного технікуму. В 2007 році перестало битися серце знаної людини села Тарасівка.

Тарасівка

Вже звівся вік роками за плечима,
Немало в світі сходжено доріг...
А й досі ще стоїть перед очима
Моє село і отчий там поріг.

Благословенні Господом пенати
Під стріхою в подільському селі,
Де перше слово я промовив: «Мати»,

Де перший крок зробив на цій землі!

Звичайно, за минулим я не плачу –
Післявоєнні злидні в ньому бачу,
Розсотнену Тарасівку мою.

Коли її на сотні поділили
В які такі прадідівські віки...
Скоріш всього, тоді, коли тут жили
Звитяжні запорізькі козаки

Читав я у газеті якось вліті,
Що гунн Аттіла – наш хохол допит.
Що арії від нас ведуться в світі,
Що і Христос є вихідцем з Карпат.

Чому і я не можу допустити
Пракозаків. І те, що Святослав
На врата Цареграда щит прибити
З Тарасівки дружинників послав..

А як було насправді... - Я не знаю.
На сотні – хто. Коли. – село ділив...
То ж у дитячі роки повертаю,
до тих стежок, де босі ноги бив.

Тарасівко! До тебе серце лине.
Живи і квітни довгії віки
Над річкою з Козацької долини,
З якої пили, мабуть, козаки.

Для мене ти святиня найсвятіша,
Наснага, доля, пісня солов'я,
Кохана, мила, в світі найрідніша,
Тарасівко – колисочко моя!

Олійник Віктор Вікторович

Народився 1971 року в селі Вербка Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення школи навчався в Хмельницькому технічному коледжі. У 1997 році закінчив Хмельницький національний університет «Поділля» за спеціальністю на заводі «Нива» за спеціальністю. На даний час працює в Хмельницькому комунальному підприємстві водієм. Одружений, має сина. Пише вірші з раннього дитинства.

Жнива

Настало літо жарке і гоже
І спати стало вже негоже,
Бо дозрівають вже жита
Й пшениця наша золота.
Тугий, налитий, повний колос,
Й дзвенить в душі отой же голос:
«Жнива почались, вже жнива»
І комбайнери всі на ниви
І «Колоси» свої і «Ниви»
Уже виводять на жнива.
Кипить робота – не дива.
Така вже хліборобська доля
Зачувши тільки поклик поля,

Як і колись батьки й діди
Збирають хліб сини й брати.
Важка ця справа дуже-дуже
Та серцю все це небайдуже,
Бо хліб усьому голова
ця істина вже не нова.
І зранку, вставши до зорі,
Ідуть у поле жниварі.
І важко їм, як у бою:
В пилюці, в пеклі, не в раю
Вони нам хліба добувають
І у роботі так згоряють
У ріднім батьківському краю.
Ми дякуємо їх рукам,
Серцям, недоспаним ночам
За хліб, що маєм на столі
- Спасибі, - скажем, - жниварі!

Пальний Володимир Йосипович

Народився в селі Лисівка – дуже відомий у нашому регіоні як весела людина, а також активний громадський діяч. Володимир Йосипович має дуже великий життєвий досвід: працював завклубом, був завідувачем художньої майстерні, працював на керівних посадах у колгоспі, був бригадиром рілочної бригади, а сьогодні вже на заслуженому відпочинку. Володимир Йосипович неодноразово публікувалися у обласних та районній газетах.

Рідна сторона

Липневий ранок в травах у росі,
Залитий сонцем, квітами духмянить.
Вершина літа. Обрій у красі,
Що так ласкаво душу п'янить.
Садок мов рай, сади рясних ранет,
Сріблясті зорі яблук пізньостиглих
І дар плодів цілющих, наче мед –
Творіння рук дідів моїх умілих.
Мов заворожений іду в едем земний,
Боюся словом тишу сполошити.
А там на пагорби, на ниви золоті

Повис туман легкий та оксамитний.

Хвала рукам, людині тій уклін,
Що засіває поле добрим-вічним.

Тепло долонь зігріє зерна плід,
Відтворює життя в красі одвічній.

Пелих

Любов Ярославівна

Народилася в 1968 році на Тернопільщині. В 1983 році закінчила школу та вступила в ПТУ, де навчалась на швею. В 2006 переїздить до села Москалівка. Працює в школі вчителем музики, керівник гуртка вишивки, співає, пише вірші. Одружена, має доньку.

Весела україночка

Я чарівна україночка –
А зовуть мене Галиночка
В день коли я народилася
В небі ясна зіронька ще одна з'явилася.
Засвітилась ясненько,
І сповістила батька й неньку,
Що родилося дитятко
Богу миле Ангелятко.
І були тоді раденькі мої батьки дорогенькі.
Під Божою опікою,
Я росла і виростала
Ще з маленької дитини, пісеньки співала.
Коли сповнилось три роки
То пішла у дитсадочок.
Хоч пухкенька я була, трохи вередлива,

Та чомусь мене тоді няні всі любили.
Скоро час цей пролетів,
Ось мені п'ять рочків, і тоді я попрощалась
З своїм дитсадочком.
Коли шість мені настало,
Гордо голову підняла,
Вперше я себе упевнено,
Ученицею назвала.
А тепер, як бачите,
Виросла велика
Бо уже в одинадцятий клас я ходжу.
Скажу гордовито.
Ось така я веселенька
І вже зовсім не маленька
Прошу Бога і благаю,
Хай мені у всьому він допомагає.

Підручна Євгена Федорівна

Народилася 29 серпня 1950 року в селі Соснівка Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення школи вступила до Кам'янець – Подільського педагогічного інституту на історичний факультет. Все життя пропрацювала вчителем історії в Буйволовецькій загальноосвітньої школи. У 2003 році вийшла на заслужений відпочинок.

Ми козаки

Ми козаки юні запорозці
Знають нас у світі вже давно
Ми кмітливі і надиво сильні
Бо для сили сало всі їмо.
Сало наше українське добре
А від нього сила прибува
І нам заздрять навіть з-за кордоном
Бо у них такого бач нема
На кмітливість нас не перескочиш
У козаків були всі дива
Сам Султан ледь подих переводив
Якщо бачив з далеку Сірка.

Разім

Альона Володимирівна

Народилася 28 серпня 1981 року в місті Хмельницькому. В 1988 році пішла в перший клас в селі Летава Чемеровецького району Хмельницької області, яку закінчила в 1998 році. З 1998 по 2003 рік – навчалася в Кам'янець – Подільському педагогічному університеті на філологічному відділі. Із 2003 року працює вчителем української мови та літератури Москалівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів. Тут і проживає із своєю сім'єю, разом із чоловіком виховує двох дітей.

Україні

Україно моя, я люблю тебе за калину.

За спів солов'я, і за травицю зелену.

За чисту джерельну воду,

За журавлів клечання.

За українську вроду,

За молоде кохання.

За прадідів голоси,

За молоко материнське.

За лезо гострої коси,

У літню ніч жнивварську.

За піт людський у праці, за березові віти.

За сонця схід уранці –

Як тебе не любити!

Романішин Анатолій Юхимович

Народився в с.Правдівка 20 вересня 1946 року. За період навчання був активним учасником спортивних змагань в районі, а також сільському клубі с.Правдівка. 1964-1965рр по путівці Ярмолинецького райвійськкомату навчався на курсах електромеханіків, морському клубі і на водія в ДТСААФ м.Хмельницький. Службу проходив на Україні та Росії. Ветеран Збройних сил. Військове звання-підполковник.

Під час служби навчався у вищому військовому училищі за Уралом та у військовій академії у Москві.

Служив в авіації, нагороджений орденом «За службу Родине III ст.» та медалями. Навчав курсантів-майбутніх військових пілотів. Закінчив службу в березні 1992 року, військовий пенсіонер.

В червні 1992 року переїхав жити на Україну, в рідне село Правдівка. Близько 7 років працював обліковцем тракторної бригади в місцевому колгоспі «Колос». Був активним учасником художньої самодіяльності при БК с.Правдівка. Одружений, виховав двох синів – Олександра та Андрія.

Село моє Правдівка

Село моє Правдівка – тебе я вітаю.

Село моє рідне – тебе величаю.

Наяву і у сні до тебе вертаюсь.

Я завжди тобою пишаюсь.

Село моє – колишні Татаринці – Вовча,
Вулиця Леніна – нині Центральна, не довша.

Трохи є світла, колись було радіо –
Тепер – скрізь комп'ютерна магія.
Село моє Правдівка, як вийду у поле,
Чесно кажу – ти моя доля.
Сад, грушечки, Качанова долина і Фоси,
Це мною і вами нестоптані роси.
Чуть-чуть за селом – дві палямарки,
Дорога: машини від ранку до ранку.
Ще гарна долина Ядамків
Кринички кругом випиванки.
Село моє – колишні озера, хутір під лісом
Це гомін горобчиків в стрісі.
Попова гора і Теренове поле
Це люди трудящі, люди чудові.
Село – моє три Герої Соц. Праці
Вагомі здобутки всі наші.
Колишні бригади, і ферми, і ланки.
І співочі концерти аж до світанку.
Село моє Правдівка - Борщова долина,
Як гарно цвіте горобина.
Валки горохляні, пшеничні покоси
І китиці високого проса.
Чуть за селом – Рудьове поле,
Якого я не забуду ніколи.
Це чисті ставки у моєму селі.
Вони, мов в дитинстві, сняться мені
Село моє - це вчені мужі, колишні військові,
Це пісні для них колискові.
Це дитячий садочок і нова школа
І завмерлі чомусь новобудови.
«Село моє Правдівка – тепер все змінилось»
Чесно кажу, - таке і не снилось.

Немає вже хутора, ні ферм, ні корів, ні свиней.
Тільки море проблем та ідей.
Колишній колгосп, нині – ПОП «Колос»
І пропавший колгоспників голос.
Десятки людей ранком їдуть з села
На роботу у місто, бо її тут нема.
Підкинуті пси та коти, сміття на дорозі,
Нетая вже ласка на подвір'ї, порозі,
Такого не було колись, любії друзі!
Село – моє Правдівка – кілометр вулиці в ямах.
В ночі не пройде її не тверезий, ні п'яний.
Сіють вже сою, ріпак і гірчицю,
П'ємо з «радістю» всяку водицю.
Тепер на умі ресторани і бари
Короткі спіднички, нема шароварів.
Не кричать вже сороки в Пожарній долині
Дивитись «печально» на це усе нині.
Пройдуть осінь, зима і розквітне весна,
І пригріє ясне сонечко літом.
Дасть Бог нам врожаю і засяє калина красна
І у Правдівці щасливо і довго будемо жити!

Саврій

Людмила Анатоліївна

Народилась 18 серпня 1959 року в селі Проскурівка Ярмолинецького району Хмельницької області. В 1976 році закінчила Проскурівську середню школу. Проживає в селі Стріхівці.

Моє село, немов та казка
Простенько вбране в білий цвіт
З душі моєї ллється пісня
Коли я бачу любий світ.

Нам рідне все: і поле, і діброви,
І рідна школа, що навчала жить.
І рідна мама, що навчала мови,
І спомини, що пробігають вмиль

Сасюк Валентина Миколаївна

Народилась 12 листопада 1968 року в селі Ясенівка Ярмолинецького району Хмельницької області. З 1976 року по 1984 рік навчалася в Ясенівській ЗОШ І-ІІ ст. Після закінчення школи навчалась в Кам'янець – Подільському сільсько-господарському технікумі та здобула професію агронома. Після закінчення технікуму вийшла заміж.

Народила двох дітей – дочку Юлію та сина Олександра. З 1997 року з 2010 року по даний час працюю секретарем Ясенівської сільської ради.

Мій рідний край...

Мій рідний край, люблю тебе,

Але не я єдина.

Ти наша матінка-земля,

І наша Україна.

Навкруг цвітуть рясні сади,

Калина – знак кохання.

А ми радіємо весні

І всім нашим бажанням.

Природа наша, немов рай
Розкішна і красива!
Ми дуже цінимо наш край
Річки, долини й ниви!

Озера – це і є краса:
Дніпро, Дністер і Тиса.
А спів пташок – це ніби гімн
Від напасті і лиха.

Люблю, милуюся, живу,
Тріпочу і радію.
За мир, за сонце, за тепло,
За свою власну мрію.

Сасюк

Людмила Володимирівна

Народилася 1 квітня 1961 року в селі Борбухи Ярмолинецького району Хмельницької області. У 1968 році пішла до Лисівської восьмирічки, далі – у Вербецько – Муровану середню школу. І вже у юні роки почала писати вірші, але через свою сором'язливість та нерішучість на загальне Хмельницькому обласному учбовому комбінаті (УПК ЦСУ УРСР), отримавши фах бухгалтер сільського господарства. У 1988 році закінчила Кам'янець – Подільське культосвітнє училище та отримала диплом керівника театрального колективу. Майже десять років була учасником народного фольклорно-етнографічного ансамблю «Кудрявчик».

Лебединий плач

Понад мою хату лебеді летять
Чути шум від крил, про щось гомонять
Нам не зрозуміла лебедина мова
Але чітко знаєм: лебеді вже вдома.
Ми тисячі кілометрів летіли
Ми вам несли всім радість і добро
Якби могли, ми б людям неба прихилили
Щоб їм ще веселіше на душі було.
Ми всім несе́м весну, тепло і щастя
Всім людям літечко несе́мо ми святе
Ми від душі усіх порадувати хочем
А ви нам так жорстоко дячите за те.
Ніхто із вас не знає добрі люди
Як нам доводиться долати перешкоди
Та ми тримаємо друг друга у ключі
І не лягаємо спочивати уночі.

Як мужньо в вирії нам треба всім триматись
Щоб подолати той нелегкий путь
Як важко побратимів нам втрачати
Якщо бува у когось сили вже впадуть.
Якщо ми зупинились в вашім краї,
То знайте, що місця ці рідні й нам
Невже ми, ЛЕБЕДІ, вам люди заважаєм!
Що ви нам завдаєте тяжких ран.
За що ви в нас стріляєте недобрі.
Невже нас так багато у ключі
Невже ми просимо у вас шматочок хліба
Один за одним в хату ідучи.
Над вашою домівкою привітно
Ми покружляєм і змахнем крилом
І летимо собі самі шукати їжу
І будувати гніздечко над ставком.
А ви! За що ви так знущаєтесь над нами?
Що злого заподіяли ми вам?
Що так жорстоко розправляєтеся з нами
Несете смерть нам, наче злісним ворогам?
Ми жити хочемо, гніздитись, розмножатись
Ми вірні своїм сім'ям і голубому небу
Ми вас благаєм! Люди, не вбивайте!
Бо восени нам знов летіти треба.
У тих краях на нас чекають також
І зустрічають радо кожен наш приліт
Сумуючи, нас в вирій проводжають
Бо вірять в наш нелегкий переліт.
А ви чому не хочете нас розуміти
Що в кожного із нас є діти
І якщо в ас піднялася рука нас розстріляти
То хто вже після цього ви! Прокляті.
Ви нелюди, жорстокі егоїсти!
Як тільки ви змогли нас їсти?
Як в горлі вам не зупинився той шматок
Як юшки проковтнули ви глоток?
Невже тебе душа не заболіла,

Як лебедю підбив ти крила
Як залишив на кризі помирати?
Хто може біль цей вгамувати.
Скажи! Скажи, хто може біль цей вгамувати
Тілесний і душевний разом взятий.
Коли від пострілу із рани кров пролилась
Одна лебідонька з ним залишилась.
Як прилітали з вирію вони
Та постріли летіли, мов пожари
І птахи гинули, як ті солдати у роки війни.
Можливо хтось ще встиг вцілілий полетіти.
Налякані від пострілів страшних
Та не змогла лебідка залишити
Бо зраджувати не прийнято у них.
Болить в неї душа, і серце плаче
Крізь сльози розмовляє з ним вона
Не помирай коханий, я з тобою
Розтане крига, й зацвіте весна.
Загояться твої болючі рани
На ноги станеш і злетиш у небо
І закурличем весело з тобою
А зараз не вмирай, прошу тебе, не треба.
І так уже вона над ним чаклує
Раз по раз обійде його зо всіх сторін
І своїм дзьобом в його пір'я влізе
Але чомусь не реагує він.
Та вмить зібрав у собі сили
І голову від криги він підняв
І цим розрадив вірную лебідку
І своїми крильми її він обійняв.
Колись ми красувались у «Червоній книзі».
Бо занесла туди нас мудра голова.
А зараз помираємо на кризі.
Й нікому діла до того нема.

Слободян Ілля Олегович

Народився в селі Глушківці Ярмолинецького району Хмельницької області 16 березня 1994 року. В 2000 році пішов в перший клас Глушковецької ЗОШ I-III ступенів. У 2004 році в зв'язку із зміною місця проживання пішов навчатись в Ярмолинецький навчально-виховний комплекс, який закінчив в 2011 році. Під час навчання в 10-11 класі відвідував заняття у Ярмолинецькому технологічному ліцеї і отримав свідоцтво водія, пізніше водійські права. Після отримання свідоцтва про середню освіту вступив до Вінницького національного технічного університету за спеціальністю «електроенергетика», де і досі навчається.

Знову згадую вірші Тарасові,
як гудуть у садочку хрущі,
як вільна птаха літає в синім небі,
як купається сонце в воді.

Не знають зупину часи,
все змінюються дороги.
Та не забуду юні роки,
коли Кобзаря брав у руки.

Я люблю, як і він Україну,
Я спасибі батькам скажу.
Дякую за мову солов'їну,
Дякую за те, що я ЖИВУ.

Смаровидло Людмила Олександрівна

Народилась 1972 році в селі Сутківці. Все своє життя присвятила роботі з дітьми: працює вчителем української мови та літератури, завуч Сутковецької ЗОШ І-ІІІ ст. Часто публікує свої поетичні та прозові твори на сторінках місцевої газети «Вперед». Її творчість хвилює, плекає високі почуття, збагачує духовність.

Тихо вийшла душа з раю,

На землю спустилась

До отчого свого краю...

Й навкруг обдивилась,

Як тут гарно: світить сонце,

А мене немає...

Моя хата і віконце,

Вишня зацвітає...

Ні, не моя. Залишилась

Онукам та дітям...

Щось так тяжко затремтіло

Й покрилося віттям.

Стрепенулась... Ні сльозинки!..

Ні, душа – не тіло!..

Виплакала на цім світі,

Бо жити хотіла.

- Не сумуйте, мої рідні,

Я про вас подбаю.

Не оплакуйте мене,

Мені добре в раю.

Знялась легко й полетіла

За звичкою в школу.

Сіла нишком й затремтіла, -

Спустилась додолу.

- Шум і гамір – все як було,

Лиш мене немає.

А он сад шкільний так гарно

Й рясно зацвітає.

Вродить щедрим гарним плодом,

Та я не скуштую.

З'їдять діти і згадають...

Ні, я не сумую...

Шкільний дзвоник. Хвиля шуму –

І раптом... затихло.

І в школі притихло.

- Як тут гарно, як тут добре,

А мене немає...

Чи хоча хтось із колег

Та коли згадає?..

Чи забудуть школярі,

Як твори складали,

Й про веселі гарні дні

Рими будували?

Чи згадає хто колись,

Що для школи жила?..

Треба швидше підвестись!

Де ж це мої крила?!

І знялась душа у вись,

Крізь сонце і небо.

- Легко як мені нестись!..

Соколова Вікторія Олегівна

Народилася 29
листопада 1995 року в селі
Скаржинці Ярмолинецького
району Хмельницької
області, де проживає і до
сьогодні. З 2001 року
навчалася в Перегінській
ЗОШ I-II ступенів, а з 2008

року – в Скаржинецькій ЗОШ I-III ступенів, яку закінчила в
2010 році з відзнакою. У 2010 році вступила в
Хмельницьку гуманітарно-педагогічну академію на
факультет «Початкової освіти та філології». Наданий час
проходить переддипломну практику в Скаржинецькій
ЗОШ I-III ступенів за спеціальністю вчитель початкових
класів та англійської мови.

Вірші почала писати з семи років, а активно
проявляти свою творчість – з чотирнадцяти років.
Неодноразово вірші та твори друкувались на сторінках
районних газет «Шкільний світ», «Вперед».

Ярмолинецькому району

Як прокинувся вранці я,
Дивлюсь пильно у вікно.
Все крутиться стара Земля,
На ній живе моє село.
Огорнуте вишневим цвітом,

Під сонця лагідним крилом.

Чарує всіх і пахне літом

Моє село.

Чаруючих і неповторних.

Живуть в колосах золотих,

В піснях пташиних, невимовних.

І в неба чарівних обіймах,

В водиці чистій з джерельця.

Скажу із гордістю і сміло:

«Моя земля!»

Моя земля і мій район,

Найкращий він на цілім світі.

Люблю гуляти між дібров,

Роси збирати самоцвіти.

Люблю людей трудящих, щирих,

Гордиться ними вся земля.

Тож хай живе навечно в мирі

Ярмолинеччина моя.

Тож хай живуть прекрасні люди:

Робітники і лікарі,

Художники і вчителі,

Поети й хлібопекарні.

Хай славлять наш район трудящий,
Маленький, але видатний.
Хвала і честь, бо він найкращий
Район він мій.

Віддай свою повагу й шану
Всім людям хто район зберіг.
Піди в цей день до п'єдесталу

І помолися ти за них.
Ти в дня весняні Перемоги
Своїх героїв не забудь.
Не заросте до них дорога.

Ти вдячний будь.
Хай зберігають район діти,
Хай сил дає його земля.
Тож процвітай тепер довіку,
Ярмолинеччина моя.

Стецун Надія Ісааківна

Народилася 23 грудня 1959 року в селі Буйволівці Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення школи вступила до Хмельницького медичного училища, яке закінчила в 1982 році. Вірші пише із дванадцяти років.

День Перемоги

День Перемоги – День великий

Скільки війна принесла лиха

Були ці дні такі страшні

Хто воював у тій війні

Стоїть старенька на порозі

Не висихають в неї сльози

І день і вніч все виглядає,

Свого єдиного чекає.

Шановні наші ветерани

Ще не загоїлися рани,

Ви пережили страшне лихо,

Спасибі вам за небо тихе.

Ми квіти щиро несемо

Що в мирний час всі живемо.

Зозуля хай роки кує,

А Бог здоров'я хай дає.

Супрун

Євгенія Федорівна

Народилася 23 січня 1949 року в селі Соснівка Ярмолинецького району Хмельницької області. У 1973 році закінчила Кам'янець – Подільський педагогічний інститут. З 1968 по 1970 роки працювала старшою піонервожатою Проскурівської середньої школи, із 1970 року і на даний час – вчителем історії.

Краю мій прекрасний, краю дорогий,
Славними ділами, хлібом прославляйся
Де народ живе трудовий.
У серці вдячність пронесу
Моєму роду і народу
Я низько до землі вклонюсь
За те, що я живу і п'ю джерельну воду.
Моє рідне село, де я народилась
Куявою зовуть
Де пройшли роки дитинства, юність

І цього ніколи не можна забуть.
Моє рідне село, де квітучі сади,
І ліси, і безкраї простори.
Кожен ранок я чую тут спів солов'я
Моє рідне село, глянь як все розцвіло
І пташки заливаються радісним співом.
Ой, як хочеться жить, все навколо любить,

Туз

Віра Іванівна

Народилася 3 серпня 1949 року в селі Скаржинці Ярмолинецького району Хмельницької області в багатодітній сім'ї колгоспників. Здобула середню освіту в Скаржинецькій середній школі у 1967 році. Працювала секретарем-касиром в колгоспі «Шляхом Леніна». З 1976 року була завідуючою пачечним комбінатом ХОПЛ №1. У 2004 році пішла на заслужений відпочинок. Одружена, має двох синів: Ігоря та Олега. У 2005 році пішов у вічність чоловік Туз М.В. щоб вижити і затамувати біль втрати, прийшло натхнення до поезії, без якої немислиме життя.

Село мого дитинства

Де зорі купаються в росах,
Березовий гай. Чорний ліс.
Туман заплітається в косах
Тихенько шумить верболіз

Перегінка – спогад з дитинства,
Де виросла я на піснях.
Бабусина щира молитва
І мудрі слова про життя.

Тут місяць по небу ходить,
Милується в плесах води.

А вітер пісню заводить,
Дитинство вертає у сні.

Перегінка, краї наш подільський,
Тут храм будується Божий,
Бо віра єднає людей.

Милують очі садиби
І велич квітучих садів.
Як море хвилюються ниви,
Від стigliх пахучих хлібів.

Життя у селі вирує,
Лунає дитячий сміх,
Село у майбутнє крокує
Вперед, набагато ще літ.

Тимченко

Дмитро Федорович

Народився 1977 р. в селі Круті Броди Ярмолинецького району Хмельницької області. Одружившись, довгий час проживав у Одеській області. У 2014 р. переїхав жити в рідне село. Нещодавно вийшла друком перша збірка поезій Дмитра Тимченка «Життям гортаю сторінки». Його поезії притаманний стиль філософського мислення, роздумів над життям. Лірика та вірші про кохання звучать надзвичайно мелодійно і посідають особливе місце у творчості поета.

Життя

На серці сум, в душі печаль.
Мені чомусь так стало жаль -
Не повернуть коротку мить,
Життя біжить, не зупинить.
Як та ріка, що з гір стіка
Додолу гне твоє дитя.
Біжить сльоза, вона гірка,
Ніхто не бачить, тільки я.
Що наболіло, в темній ночі
Хай чують небо і зірки.

Про невеселі дні сумую,
Життям гортаю сторінки.
Чому життя — воно не вічне?
Нащо родитись, як помреш?
Його ніяк не розбереш.

Федорук Ганна Іванівна

Народилася 11 серпня 1946 року селі Баламутівка Ярмолинецького району Хмельницької області. Мати – колгоспниця, батько працював водієм в місті Хмельницькому. Після закінчення Баламутівської восьмирічки, продовжила навчання в Хмельницькій середній школі №1. Після закінчення школи вступала до Чернівецького державного факультету на факультет іноземних мов, але на жаль не вступила. Пішла працювати на завод безалкогольних напоїв, де працювала протягом тридцяти семи років, звідки й пішла на пенсію.

Моє село

Я так люблю своє село!
Тут все до болю рідне, миле!
Тут жили прадіди, батьки,
Цю землю потом й кров'ю окропили.
На цій землі стоїть загиблими обеліск.
І ми схиляєм голови у смутку і пошані!
Стрункі берізки вічний спокій бережуть
І ніжним цвітом ставлять їм свічки пошани!
А навесні, коли сади, мов наречена, в біле
одяглися
І пелюсткові заметілі вітер крутить
По всіх усядах сади цвітуть,
Але наші найкращі і такі пахучі!
Понад ставком схилились верби до води,
Полощуть в ній свої лискучі коси!
Які чудові ранки з співом солов'їв,

Коли впадуть на трави кришталеві роси!
Мов змійка, по долині річечка біжить,
А навкруги таке вже розмаїття:
Рожеві маргаритки, незабудки голубі,
Татарське зілля, очерет,
Озерця білих, жовтих квітів!
Із лісу прохолодою несе...
Повітря тут цілюще і прозоре.
А на узліссі ялинки і сосни
Верховіттям в небо піднялись,
Ведуть з вітром розмови!
Невтомні бджоли мед у вулики несуть
Ввібрав він в себе запах поля і лугов,
І сонячне тепло, і силу вітру.
Й бездонну неба просинь!
Обабіч греблі осокори шикуються у ряд,
А за селом горіхи та черешні ваблять очі
Чудовий люд у нашому селі живе
І до пісень охочий!
І де б в яких краях я не була,
Завжди у думці серцем сюди лину!
Бо тут моя колиска, тут моє гніздо!
Що зветься – Батьківщина

Ферльовська Наталія Сергіївна

Народилася в селі Скаржинці Ярмолинецького району Хмельницької області 15 квітня 1991 року. У 2006 році закінчила Скаржинецьку ЗОШ I-III ступенів із відзнакою. Із 2006 по 2010 роки навчалася в Чемеровецькому медичному коледжі, який закінчила з відзнакою. Пише вірші із шкільних років, друкувалася на сторінках районних газет «Шкільний світ», «Вперед».

Дитячими стежками

Координат на карті є багато...
Але, як шар земний наш не крути,
Миліше місця, там де завжди свято,
Вам з компасом ніколи не знайти...
Там рідний дім, там всі стежки знайомі;
Там сонце яскравіше, ніж будь-де...
Й дитячий сміх веселим передзвоном
В роки, коли маленькими, зове...
І ось, коли у серці поселилась туга,
Й що не роби – завжди усе не те...
Згадай лише свого старого друга
І ту стежину, що додому приведе.

Фурман Борис Антонович

Народився в 1955 році в селі Волудринці Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення місцевої школи, вступив до Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування. Із 1979 року – трудиться на журналістській ниві. Нині – заступник редактора Ярмолинецької районної газети «Вперед». Член Національної спілки журналістів України та Асоціації спортивних журналістів України. Друкувався в Книзі Пам'яті, колективних збірках, обласних та республіканських виданнях.

Волудринці

Де чорнозем до сонця тулиться,
Де залізниці крутий шлях –
Вмивають у росі Волудринці
Робочі руки в мозолях.

Невичерпні в селі турботи...
Є тут природи - справжній рай.
І хто відчув її на дотик,
Той закохався у цей край.

В душі, у власних документах
Ім'я мені твоє нести.
Ним часто дихають конверти,
Як рідним пишуться листи

Ймення від предків не замести,
Безмежну пращурів любов.
Шукав села на картах тезку,
Але, повірте, не знайшов.

Назва його є, справді, мудрою,
В собі захована тайком.
І пахли пироги волудрою –
Маком із тертим буряком.

А їх пекли у кожній хаті,
І просто в печах на дворі.
Серцями щедрими багаті
Далекі пращури мої

Цибульська Ольга Іванівна

Народилась в селі Сутківці Ярмолинецького району Хмельницької області у 1958 році. Одружена, має доньку і сина. Закінчила Кам'янець-Подільське училище культури у 1986 році. Працює в Антоновецькому Будинку культури, а з 1 червня 2009 року – завідувача бібліотекою-клубом. Випустила дві збірки «Добрі слова про добрих людей» та «Є любов на світі».

Моя земля

Земля моя, моя ти радість
І неба чистого блакить.
В труді у нас нема зупинку –
Добро вчимося ми творить.
Мені здається, що ніколи
Земля не знатиме боїв.
І в наш великий вік чудовий
Відкрито тисячу доріг.
Земля м'яка, земля родюча
І запах хліба на столі.
Окраєць хліба... Землі грудинка...
І як це дороге мені!
І все близьке, і все знайоме.
За неї кров пролито на війні...
І хочу я, щоб всім чудово
Жилось ще краще на землі.
Спасибі, земле, за родючість,
За щирість добрую твою,
За все, що є в тебе плодюче –
За все тебе люблю!

Цмикал

Валентина Василівна

Народилася 11 січня 1971 року в селі Баламутівка Ярмолинецького району Хмельницької області, де і пішла в перший клас. З дитинства багато читала та дуже часто відвідувала сільську бібліотеку. Любов до книг та читання перейняла від своєї мами. Закінчивши восьмирічку, навчалась у сусідній Ружичнянській середній школі, яку закінчила із медаллю. Потім вступила до Одеського університету на філологічне відділення. Із 1992 року працює вчителем української мови та літератури в Баламутівській загальноосвітній школі І-ІІІ ступенів. Одружена, виховує сина.

Моя Україна, вишнева, свята!
Тараса Шевченка ти світу дала
В бідняцькій родині, в сім'ї кріпаків
Родилась дитина, твій геній ясний
Моя Україна, стражденна, свята!
Його колисала, ростила земля
Його напувала снагою життя,
Його надихала і крила дала.
Ці крила підняли його до висот!
Він славив, любив, захищав свій народ
За нього він муку терпів і страждав
В неволі боровся і серцем горів.
«Народ – моя доля», - це й нам заповів.

Шевченко Тетяна Миколаївна

Народилась 8 березня 1993 році в селі Хмельницької області. Закінчивши Сутковецьку ЗОШ I-III ст. з відзнакою, вступила до Кам'янець-Подільської національної академії ім. Огієнка, наразі здобуває ступінь спеціаліста. Тетяна дуже любить подорожувати. Свої перші поетичні рядки почала писати в юнацькому віці, ще будучи ученицею школи, публікувала у районній газеті «Шкільний світ».

Весняний бал

Чи пам'ятаєш вечір той яскравий?
Чарівний бал у юності моїй.
Він був чудовий, ніжний і яскравий,
А поруч ти — єдиний мій.
А поруч щастя і єдиний погляд твій.
Як ми кружляли у танку з тобою!
Хмілючи і без вина.
Лиш тілом був, душею — не зі мною,
А навкруги буяла лиш весна.
Але хто ж знав, що прийде час розлуки...
Чому ж так сталося? Скажи мені!
Я й досі пам'ятаю твої ніжні руки,

Я й досі згадую ті очі голубі.
Я не забула ті міцні обійми,
В яких тонула звечора й до рання,
Я пам'ятаю голос твій чарівний,
Я й досі ще п'янію від кохання!

Шеремета Галина Іванівна

Народилася 21 листопада 1946 року в селі Скаржинці Ярмолинецького району Хмельницької області. Здобула освіту в Скаржинецькій вечірній школі, поступила на дворічні курси медичних сестер в смт. Красилів, які закінчила у 1965 році.

Тридцять два роки відпрацювала медичною сестрою в ХОПЛ №1. Була одружена, має двох доньок: Анжелу та Оксану. Із 1997 року – на заслуженому відпочинку. Займається вишиванням, в'язанням, городництвом. Майже десять років пише вірші.

Мамина вишня

Під вікном вишенька росте –
То посадила її ненька.
То часом душу звеселя,
А то тривожить нам серденько.
Так часто хочеться мені
До неї пригорнутись
З тобою добре нам жилось –
Ніколи не забудем.
Весною вишня розцвіте,
Укриє білим цвітом.
Вона, як мати, тоді нам
А ми, як її діти.

Коли з дороги ми усі
Додому повертаєм,
Про маму нашу дорогу
Під вишнею згадаєм.
Матуся в вічність вже пішла,
А звідти – не вертають.
Старіють діти вже твої,
І внуки підростають.
За обрій зірочка твоя
Навіки закотилась,
А ти, рідненька, в серці в нас
Назавжди залишилась.
Тихо вишенька шепоче
І сказати нам щось хоче
«Пам'ятайте, діти, неньку,
Будьте добрі, будьте чемні».

Щербій Микола Володимирович

Народився 25 березня 1956 року в селі Антонівка Новоушицького району Хмельницької області, навчався в Миньковецькій середній школі Дунаєвецького району. Після закінчення школи поступив в Кам'янець – Подільський педагогічний інститут на фізико-математичний факультет, який закінчив в 1977 році. Працював вчителем фізики в Вербко Мурованій загальноосвітній школі. З 2011 року працює бібліотекарем в селі Вербка Мурована. Одружений, має доньку.

Вербка Мурована

Вербка Мурована – звичайне село,
Як тисяча сіл Поділля,
Поселення жили тут досить давно,
Ще із часів Трипілля.
Вздовж Ушиці річки зростали хати,
Із каменя їх будували,
В місцевім кар'єрі будматеріал
Селяни собі доставали.
Ще й досі красується Баранівський млин,
Минуло дві сотні літ,
Як згадка про часів тих плин,

Сільської архітектури хіт.
Поміщик Демідов й німецькі купці
Угоду важливу уклали
І спільними силами в місцевості ці
Розробку фосфатів почали.
Росло село, люди трудились,
В місцях цих був і Кармалюк.
А прізвища людей лишились:
Лужняк, Корольчук, Кондратюк.
Промайнули роки, прошуміли літа
І глибока ріка обміліла.
Та земля наших предків, о земле свята,
Завжди нам душі зігріла.
В сорокові роки, в дні і ночі війни
Часто смерті у вічі дивились,
Сто тридцять два земляки, рідна земле моя,
Назавжди лежати лишились.
Дні за днями пливуть, мов стрімкі кораблі,
Розпустивши могутні вітрила.
Я схиляюся низько до тої землі,
Що моїх земляків породила.

Зміст

Передмова.....	3
Аксенченко Н.....	4
Базелюк З.Д.....	5
Білик О.М.....	7
Блєзніцова Т.С.....	8
Богданова Н.Д.....	9
Боголюбська А.О.....	10
Боднар М.Б.....	11
Боднарчук С.Р.....	12
Бойко К.С.....	13
Ваграменко Я.А.....	15
Гаврилюк В.С.....	17
Гоголь Д.С.....	19
Горобець М.А.....	20
Гриб А.Є.....	22
Григорук Н.А.....	24
Гуцал І.М.....	26
Гуцал О.М.....	27
Дзівановська Я.І.....	28
Дорош І.Я.....	30
Дячок М.С.....	32
Зубко Л.С.....	33
Капріян О.В.....	34
Козак М.Р.....	36
Козуб В.М.....	39
Лісничка А.....	41
Лобода Т.А.....	43
Люховець В.В.....	45
Малахівська Л.І.....	47
Меленкіна С.В.....	48
Міщук О.В.....	49
Незжбицький Л.А.....	51
Ониськов А.Д.....	55
Олійник В.В.....	58
Пальний В.Й.....	60

Пелих Л.Я.....	62
Підручна Є.Ф.....	64
Разім А.В.....	65
Романі шин А.Ю.....	66
Саврій А.А.....	69
Сасюк В.М.....	70
Сасюк Л.В.....	72
Слободян І.О.....	75
Смаровидло Л.О.....	76
Соколова В.О.....	79
Стецун Н.І.....	82
Супрун Є.Ф.....	83
Туз В. І.....	85
Тимченко Д.Ф.....	87
Федорук Г.І.....	89
Ферльовська Н.С.....	91
Фурман Б.А.....	92
Цибульська О.І.....	94
Цмикал В.В.....	95
Шевченко Т.М.....	96
Шеремета Г.І.....	98
Щербій М.В.....	100

